

חבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"ט בכסלו תשפ"ב - (3.12.21)

בימים ההם בזמן הזה ובעתיד הרחוק

על המגש כרוכות בניירות פתילות לחנוכיה שאמא של יהושע אניקסטר הכינה למשפחה עד 120 וגם אחרי.

שבת פרשת מקץ, שבת חנוכה, ר"ח טבת

כניסת השבת – 16:14 צאת השבת – 17:16

דברים שנראים כסותרים זה את זה, וכל עקידת יצחק היא ההשתחויה שלו לקב"ה, שפירושה התבטלות מוחלטת לרצונו ואמונה בו, יתברך.

היוונים הבינו שכוחו של עם ישראל נובע מקיום התורה הקדושה. לכן גזרו היוונים על היהודים לא לקיים את מצוות מילה, שבת וקידוש החודש, כי מצוות אלו ניתנו לפני מתן תורה והן הבסיס לקיום התורה הקדושה. אבל מדוע גזרו היוונים גזירה נוספת, שכל בתולה (לפני נישואיה) תיבעל להגמון? מה השייכות של גזירה זו על לימוד התורה?

משיב בעל ה"בני יששכר", רבי צבי אלימלך מדינוב: היוונים, במהותם, הם כמו הנחש הקדמוני שבתחילה היה זקוף קומה, שפירושו הולך על פי שכל בלבד, ההיפך מהשתחויה לקב"ה, פיתה את חוה באומרו לה שהיא צריכה ללכת על פי שכלה וחשיה בלבד, ומכיוון שפרי עץ הדעת "נחמד למראה וטוב למאכל". חוה נפלה ברשתו של הנחש ולא הקשיבה וצייתה לחוק (דבר שלא מובן על פי השכל) האלוקי.

בשעה שחוה התפתתה, הנחש "הטיל את זוהמתו" בה. לציון אירוע זה, של ניצחון השכל על האמונה, גזרו היוונים שכל בתולה תיבעל להגמון, מכיוון שהנחש מייצג את יוון השכלתנית בלבד, שניצח את חוה המייצגת את עם ישראל, שהתפתתה להאמין לשיטת הנחש, וחלילה וחס אם נאמץ שיטת הנחש בלימוד התורה הקדושה.

לכן מובן מדוע הייתה הצלה של עם ישראל ממלכות יוון הרשעה על ידי בית חשמונאי בראשות מתתיהו **כהן גדול** דווקא. כי כהן גדול מצווה לשאת לאישה רק בתולה, "והוא אישה בבתוליה יקח" ולא למי "שנבעלה להגמון" ומתנהלת רק על פי השכל האנושי. שבת שלום וחנוכה שמח

נשאלת השאלה מדוע חרטומי פרעה לא הצליחו להגיע לפתרון הנכון של חלומותיו. בעל ה"מגלה עמוקות", רבי נתן נטע שפירא מקראקא אומר: החרטומים (המדענים והידענים של מצרים) סברו שהיקום מתנהג עפ"י השפעתם של שבעת כוכבי הלכת, ששלושה מהם השפעתם רעה לעולם וסימנם של"ם, ראשי תיבות **שבתאי, לבנה, מאדים**. וארבעת האחרים השפעתם טובה לעולם, על פי ההנהגה הטבעית בעולם. אם כך, על פי הטבע לא יכולות להיות שבע שנות שובע או רעב ברצף. בנוסף, החרטומים חשבו שהחלומות מיועדים לפרעה והם לא ידעו שחלומותיו של פרעה מיועדים לתת ליוסף הצדיק לשלוט במצרים ולכלכל את בני ישראל שם. והנהגת הקב"ה את בני ישראל ברצונו יתברך, הופכת ההנהגה מטבעית לניסית, ומכיוון שפתרון החלומות על ידי יוסף הייתה על פי נבואה. לכן "יעקב בא שלם" כי האמין שהקב"ה יהפוך ההנהגה הטבעית לניסית, והרעה תהפוך לטובה.

בעל "המאור עיניים", האדמו"ר רבי מנחם נחום טוורסקי מצ'רנוביל, אומר כי היסוד של חג החנוכה נלמד מהפסוק "ואני והנער נלכה עד **כה** ונשתחוה ונשובה" (בראשית כ"ב, ה'). כי **כה** זהו כ"ה בכסלו. כדי להבין את מאמרו של האדמו"ר מצ'רנוביל צריך להבין מה משמעותה של המילה **כה**. לכאורה צריכה הייתה התורה לכתוב ואני והנער נלכה עד **שם** ולא עד **כה**. וגם לא מצאנו שהתורה כותבת היכן ומתי השתחוה אברהם אבינו בעקידה.

מסביר האדמו"ר מצ'רנוביל: אברהם אבינו הולך עד **כה**, פירושו שאברהם אבינו הולך לעקוד את יצחק בנו, על פי ציווי של הקב"ה ללא שום שאלות, במיוחד לאחר שהובטח לו "**כה** יהיה זרעך". כי אברהם אבינו מאמין בלב שלם שאין לקב"ה שום מניעה לקיים אפילו

ואני תפילתי לך

תפילת מנחה בימי החול והדלקת נרות ברוב עם – 16:30

שבת פר' מקץ, ראש חודש טבת, שבת חנוכה

הדלקת נרות בציבור
בימי החג תתקיים
הדלקת נרות בבית הכנסת.
הגבאים

16:14 - הדלקת נרות

16:30 - מנחה, קבלת שבת, ערבית

08:00 – שחרית.

13:00 - מנחה גדולה

16:14 - מנחה קטנה

17:16 - צאת השבת

שבת שלום וחסד

מזל טוב !

* לבר המצווה איתן דיטש, להורים ד"ר מיטל ואיתמר ולכל המשפחה!

* למירב ושי ברלב להולדת הבן, לסבתא וסבא מיכל ושמחה ברלב ולכל החמולה!!

* לציפי ליברמן ושלמה דביר, לנישואיכם.

להתראות במחולות

* שבת בר המצווה של גל לנג תחול אי"ה בשבת פרשת ויחי, י"ד בטבת, 18.12.

תזכורת: לבעלי השמחה עדיפות בקבלת דירות אירוח.

לא ידענו שהוא קיבל צל"ש / דינה ספראי

על אביו של רפי שרק, אבנר ז"ל

רפי מוסיף עוד נדבך לסיפור האהבה של הוריו: "תאריך הנישואין של הוריי סמלי ביותר. הם נישאו באלג'יריה ב-1948, בדיוק ביום הכרזת העצמאות תש"ח".

אני שואלת את רפי על איזה צל"ש מדובר במאמר שבעלון "שבתון". רפי: "לא משהו שאני יודע עליו. הצל"ש היחיד הוא על מעשה גבורה בקרב קשה במיוחד, בעת הפלישה של בעלות הברית לגרמניה, מכיוון צרפת. על הקרב הזה נודע לנו רק ביום הראשון של הישבעה, ממכתב תנחומים שנשלח אלינו בדוא"ל מ'קפטן דוד קפיטא, מנהל המוזיאון בקולמר".

עוד מעט נגיע לסיפור הקרב, אך קודם רקע קצרצר: בשלהי מלחמת העולם השנייה, צבא בעלות הברית מתארגן לפלוש לגרמניה מכיוונים שונים, אחד מהם הוא הגבול בין צרפת לגרמניה, באזור של מחוז אלזס. הגרמנים מרכזים כוחות רבים למלחמת חורמה, במטרה לשמור בידיהם את מחוז אלזס ולחסום את הפלישה. מצדו הצרפתי של הגבול, פורש צבא בעלות הברית שלוש חטיבות המורכבות מיחידות של ארצות שונות, במטרה להתקדם לעבר גרמניה. אחת מהיחידות היא יחידת הצנחנים הצרפתית בה משרת אביו של רפי, אבנר, חייל מאלג'יריה. (אלג'יריה היתה בחסות צרפת באותה עת). אבנר הגיע אל יחידתו לאחר שנפצע בכתפו בקרב קודם, והחליט לברוח מבית החולים כדי לשוב לחבריו הלוחמים.

נחזור למכתב התנחומים של מנהל המוזיאון. המכתב נפתח בשלושת המשפטים הקבועים

לפני שנה בדיוק, בשבת חנוכה, הלך לעולמו אביו של רפי שרק, אבנר.

כמו תמיד, במהלך הישבעה' שומעת המשפחה על המנוח דברים שלא היה לה מושג עליהם, אבל אצל משפחת שרק הסיפור היה מפתיע במיוחד.

נביא שני סיפורים הקשורים אחד לשני. הראשון - סיפור שהיה מוכר למשפחה, ופורסם לזכרו בעלון "שבתון" לפר' "וישלח":

"אבנר משרת כחיל בחזית, בעיצומו של הגהינום המכונה מלחמת העולם השנייה. הוא מקבל מכתב מאהובתו הצעירה, מרסל. במכתב היא כותבת לו שאינה מעוניינת להמשיך את הקשר הזה ומאחלת לו הצלחה בהמשך דרכו --- **אבנר מקבל צל"ש על חילוץ שהתנדב לבצע מתוך שדה מוקשים, לא הצל"ש היחיד, אגב. לימים יספר שאחד הדברים שהשפיעו עליו להסכים להתנדב למשימה היה מכתב הפרידה ההוא, שגרם לו להרגיש כי אולי אבד הטעם ממילא.** כשהוא שב מן התופת, הוא פוגש את מרסל ואז הוא מגלה לראשונה כי את המכתב היא כתבה לו באין ברירה אחרת. קרובי משפחתה נחרדו לראות לנגד עיניהם את הנערה הצעירה, המחכה לחייל שישוב מהלא נודע -- ודורשים ממנה, בלחץ רב, להודיע לו באופן ברור כי אין ביניהם דבר מעתה ועד עולם. היא עושה זאת בעל כורחה אבל הלב ... הלב יש לו חיים משלו. מרסל ואבנר מתחתנים בבוא העת, מקימים משפחה גדולה ויפה, והם נשואים באהבה מופלאה למעלה מ-72 שנה". (נכתב ע"י מרדכי גרייניץ, הנשוי לאחיינית של רפי).

בהם מתחילים כל מכתבי התנחומים, למשפחות הנופלים מיחידת הצנחנים: "צנחן לא מת, הוא מבצע את הקפיצה האולטימטיבית.

צנחן לא עולה לשמים – הוא חוזר לשם.

צנחן הוא לא גיבור, הוא פשוט צנחן".

המכתב ממשיך:

"בהתרגשות רבה, אני, כנשיא העמותה של קומנדו הצנחנים, מביע תנחומים. הפלוגה של אבנר השתתפה בקרבות נגד הגרמנים ושם נפלו יותר מ-300 צנחנים.

הקרב המכריע התרחש ב-16.10.1944, לאחר שחצו את ואדי דה-מניל. ב-08.00 בבוקר כל החטיבות התקדמו כדי לעבור את הוואדי. החטיבה השלישית קיבלה משימה מיוחדת: להשתלט על קרחת היער מדרום לוואדי, שבה אמורה היתה להיות ממוקמת החטיבה הראשונה של הגרמנים.

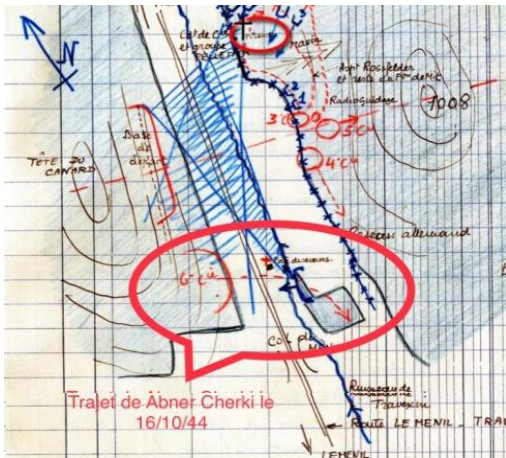
ברגע שהחטיבה השלישית של כוחות הברית מתקדמת, ניתכת עליהם אש צולבת מהתותחים הכבדים של הגרמנים ... בכל זאת החטיבה הצליחה להתקדם.

במהלך 24 שעות נוצר מצב כזה: עמדת הארטילריה הכבדה של בעלות הברית נפגעה. נהרגו כ-800 איש. בשלב הזה אבנר מתנדב לעקוף את הכוחות הגרמניים ולהיכנס מסביב לעמדות. הוא מצליח, בעזרת כידון, לנטרל את העמדה הגרמנית, וכך להכריע את הקרב הזה".

רפי מוסיף: "נודע לנו בהמשך, שלמשימה המסוכנת התנדבו שבעה צנחנים. בדרך נפגעו שלושה אנשים. ארבעת הנותרים הגיעו לעמדה של הגרמנים וירו עליה. אבא וחייל נוסף נכנסו לעמדה והכריעו את הגרמנים בקרב כידונים. ההשתלטות הזו יצרה את התפנית בקרב המר הזה. שלושת החיילים, לרוע המזל, נהרגו ב-1951

מנהל המוזיאון צרף למכתבו את המסמך הבא:

מצורף שרטוט של יומן פלוגה ג' המציין את המסלול של פלוגה ו' וכן של אבנר שרקי. למטה: תמונה שצולמה באוקטובר השנה ומציגה את מעבר מניל.

בקרבות במלחמת קוריאה. כך שמלבד יומן הקרב הזה, רק אבא עשוי היה להעיד על מה שהיה שם. אך הוא שתק עד יומו האחרון. מנהל המוזיאון הצטער מאוד על כך שלא הספיק לגבות מאבא עדות".

כאמור, אביו של רפי נפטר בשבת חנוכה, פרשת מקץ. צירוף התאריכים והאירועים יוצר חיבור שהוא מעבר לסיפור עצמו. המתח בין גורל לייעוד, שמירת הזהות היהודית גם בניכר, הרבים מול מעטים, היוזמה, הנאמנות וחירוף נפש – כל אלו ועוד מקופלים בסיפורו אבנר שרקי ז"ל. סיפור שהיה נאלם אלמלא יומן הקרב ועירנותו של מנהל המוזיאון.

המכבים בימינו / ניר יעקבי

בבית הורי היה מעין טקס לא רשמי, מסורת משפחתית שהתגבשה מכוח האנרציה בהובלתו של אבי, והיא, קידושם של ערבי חמישי. מכיוון שמכבי ת"א בכדורסל משחקת באירופה, בכל שבוע העולם היה עוצר מלכת ומצטמצם למסך הטלוויזיה. היו למסורת הזו אלמנטים קבועים, דוגמת בקבוק קולה על השולחן, ומשפט הפתיחה שאבא שלי היה משגר עם הסל הראשון שקולעת הקבוצה היריבה - "הנה הפסדנו" וכד'. אני עוד זוכר את המשחק הראשון המלא שראיתי עם אבי, בתור ילד קטן (ניצחון מותח נגד קבוצת פו אורטו מצרפת, גיא גודס נפצע בהתחלה ושחקן צעיר בשם עודד קטש תפס את מקומו, ומאז הפך לכוכב הקבוצה). הטקס הזה לא היה ייחודי למשפחת יעקבי אלא נערך ברבים מהבתים בישראל, כי הרי יש סיבה מוצדקת למה מכבי מכונה "הקבוצה של המדינה". אולם, בשונה מהאהדה הסבירה של רובנו, מסתובבים בינינו כאלו שלא מסתפקים בכך ונקראים "אוהדים שרופים", כאלו שלא מוכנים ללבוש אדום (צבע הגופיות של היריבות הפועל ירושלים והפועל ת"א), ושהשמועה אומרת שבוורידים זורם להם דם צהוב.

התחלתי עם **ניר שריד**, שמחזיק במנוי למשחקים בהיכל "מנורה מבטחים" (לשעבר נקרא "נוקיה" ולפני כן "יד אליהו") המיתולוגי, ושלפי השמועות והעובדות לא פספס משחק בית בגביעי אירופה כבר כמה שנים.

ניר, איך הכל התחיל?

האמת שזה יחסית טרי, אמנם אהדתי מכבי מגיל צעיר וצפיתי בקביעות במשחקים בטלוויזיה, אבל "עליתי רמה" בזמן הצבא:

כמה חברים מהצוות ואני, היינו מנצלים יציאות הביתה בחמישי ללכת להיכל לראות משחקים של מכבי. שם נדבקתי בחידק. מאז, כבר לא מעט שנים, אני הולך בקביעות למשחקי הבית בגביעי אירופה. לליגה המקומית, קצת פחות. תמיד זה בליווי של חבר קבוע, השנה זה **אילן קינסבורסקי**, שהוא אוהד רציני.

מה הסיבה שגורמת לך להתמיד ביציאות האלה?

הסיבה? זה מה שעושה לי טוב, זאת היציאה שלי, יש אנשים שהולכים להצגות, יש כאלו שיוצאים לשופינג, אני למכבי. זה השחרור שלי, ככה אני מתאוורר. להיות במשחקים בהיכל מנורה זאת חוויה מחשמלת, קשה להסביר את זה. בכל משחק אתה נמצא עם 11,000 צופים שמפוצצים את האולם, אין כיסא ריק, אתה ממש מרגיש שאתה בקונצרט. הקהל ממש דוחף את הקבוצה קדימה. ממש הצגה, והאמת שאני יושב במקום טוב, קרוב לפרקט. ממש מרגיש בתוך המשחק.

כמה חולצות של מכבי יש לך בארון?

יש, ברוך השם.

במשחקים יש מין אטרקציה נחמדה: תותח שיורה חולצות לקהל. אז אילן ואני תופסים לעיתים קרובות. מי שהכי שמחים מהעניין הם האחיינים שלי, שמקבלים חולצות כשהם מגיעים בסופש"ים.

אירוע מכונן במערכת היחסים שלך עם הקבוצה?

ללא ספק, הפעם שבה ירדתי לפרקט במחצית וזרקתי לסל, תוך כדי שאני שוכב על מזרון מול 11,000 צופים בהיכל, וקלעתי! זכיתי במזרון, שאגב, עד היום אני ישן עליו.

תנסה להגדיר לי מה זה מכבי ת"א בשבילך.

מכבי בשבילי זאת אהבת ילדות, קבוצה שמייצגת את המדינה כבר עשרות שנים בכל

רחבי אירופה, מביאה הרבה גאווה ופטריוטיות ישראלית.

מי השחקן שאתה הכי אוהב בהיסטוריה של מכבי?

שארעס, בלי תחרות בכלל (שארעס יאסיקביצ'יוס, רכז ליטאי ששיחק במכבי בשנים 2003-2005, נ.י.) אמנם שיחק במכבי רק שנתיים, אבל זה הספיק לי להתאהב בו, בעיקר בגלל שהוא וינר בנשמה. לא מוותר אף פעם וחותר לניצחון. אני משתדל, כשהוא מגיע להיכל, בין אם בתור מאמן הקבוצה היריבה או בין אם סתם אורח VIP - לתפוס איתו איזו תמונה. הוא אדם מאוד מיוחד ונחמד.

מה הדבר הכי קיצוני שאתה עושה בתור מכביסט?

אין משהו קיצוני, אבל הנסיעות לצפת, להורים של רבקה אשתי, חייבות להיות מסונכרנות עם משחקי בית של מכבי. אין יוצאים מן הכלל.

משהו לסיום?

כן, תודה רבה לאשתי רבקה, שמפרגנת לי ומאפשרת לי להיעלם לכל המשחקים.

המשכנו עם הבן הזוג הצמוד של ניר לנסיעה למשחקים - **אילן קינסבורסקי. אילן, מתי ואיך "נדבקת" בחיידק**

של מכבי?

מגיל צעיר. אחי הגדול היה אוהד שרוף של מכבי, והמון פוסטרים של מכבי היו תלויים על הקיר בחדר שלו. הייתי סקרן ונהגתי לשאול את אחי על הקבוצה, כך הוא גידל אותי בתור אוהד שרוף. הייתה תקופה בילדות שהייתי צופה ברוב המשחקים של מכבי אצל חברים, כי לא הייתה לנו טלוויזיה בבית. כשהייתי בישיבה תיכונית בצפון, היינו נוסעים בטרמפים לתל אביב, להיכל יד אליהו (היום נוקיה).

מה זה מכבי בשבילך?

מועדון ענק עם הרבה היסטוריה. אני מאוד אוהב את משחק הכדורסל ואת האווירה באולם.

אירוע מכונן, אירוע שאתה זוכר במיוחד שקשור לאהדה שלך למכבי?

ניצחון בלתי נשכח של מכבי - "נס ז'לגיריס". מכבי ת"א הייתה הפייבוריטית לזכות באליפות אירופה באותה שנה, במשחק קובע, האם הם יעפילו לפיינל פור (טורניר גמר של 4 הקבוצות האחרונות שמתמודדות על אליפות אירופה, נ.י.) מכבי מעדו והיו בפיגור של שלוש נקודות, כמה שניות לסיום. כולם כבר התייאשו ואז, במהלך לא הגיוני ולא אפשרי, דרק שארפ הצליח לקלוע במאית השנייה האחרונה מחצי מגרש ולהשוות את התוצאה. מכבי זכו באליפות אירופה באותה שנה.

שחקן אוהב בכל הזמנים, ולמה?

אנתוני פארקר, היה אחד מהשחקנים הטובים במכבי בהיסטוריה. נהניתי מכל רגע לצפות בו על המגרש.

מה הדבר הכי קיצוני שעשית או שתעשה, בתור מכביסט שרוף?

היה לי פעם מנוי בשער 11 – שנחשב ליציע עם האוהדים הכי משוגעים של מכבי, והייתי קופץ כל המשחק בלי לעצור לרגע. עכשיו הגשמת חלום, לשבת קרוב לפרקט ולשחקנים.

כמה חולצות של מכבי יש לך בארון?

5 חולצות.

ונקנח עם אוהד ותיק, **יניב וולף,**

עם ניסיון של כ-30 שנה בתחום:

יניב, מתי ואיך התחלת להיות

צהוב בנשמה?

זאת הייתה הקבוצה הכי טובה, כשהייתי קטן. השידוך עצמו קרה אחרי נסיעה למשחק,

באיזור שנת 93'-94'. זה היה משחק אליפות מול הפועל גליל עליון של עודד קטש. אני הייתי צוציק, ילד בן מטר, 10(?) וקצת. נסעתי עם כמה יבנאים שארגנו נסיעה משותפת, ומאז נדבקתי בחיידק.

מה זה מכבי בשבילך?

ימי חמישי ב-21:00, זה כבר מותג בפני עצמו ולא צריך להוסיף.

תכניס אותנו רגע לחוויה שלך בביקורים בהיכל. איך זה מתבטא?

עד לפני ארבע שנים הייתי נוסע בקביעות עם אלי ברלב, והיו לנו מנהגים קבועים - בדרך כלל מתחילים בארוחה בבארקה ואז, באופן קבוע, נכנסים לאולם עד 20:30, תמיד מתחילים בקשקושים ודיבורים מאחורי עמדת השידור של ערוץ הספורט, עד הרגע שהשחקנים עולים למגרש ואז, מתיישבים, קוראים את הטור של שמעון מזרחי (המנהל המיתולוגי של מכבי, נ.י) בעלון משחק. אחרי המשחק, בכל פעם שמכבי הייתה מנצחת, היה לי משפט קבוע: "אפשר לקרוא את העיתון של מחר". בארבע השנים האחרונות אני הולך עם האחים שלי. עם אלי הייתי יושב במושביו היוקרתיים, קרוב לפרקט. כיום חזרתי ליציעים של פשוטי העם. עם האחים אנחנו פחות מדויקים לגבי שעת הכניסה וטקסים קבועים, אבל כן אפשר להרגיש את ההתרגשות עולה ועולה עד שהטירוף מתחיל בטקס הצגת השחקנים.

אירוע מכונן, אירוע שאתה זוכר במיוחד שקשור לאהדה שלך למכבי?

יש לי שניים: הראשון, סבא יוסק'ה לקח אותי לגמר גביע מול הפועל ירושלים (הפסדנו). עד שהתחיל המשחק, הייתה תזמורת שניגנה קונצרט על הפרקט, שזה לא בדיוק הד.נ.א של משחק כדורסל. מאחורינו היה אוהד עם חצוצרה והוא לא הפסיק לתקוע בה. באיזה

שלב, סבא יוסק'ה הסתובב אליו ואמר לו: "בחייאת, תפסיק עם החצוצרה. אני רוצה לשמוע את הקונצרט". ההוא היה בשוק, בא לעשות רעש במשחק כדורסל ופתאום נוזפים בו על הפרעה לקונצרט.

אירוע נוסף, לקחתי את יובל, אחי הקטן, למשחק. במחצית היינו רעבים. הבעייה היא שאנחנו שני קיבוצניקים ורגילים לארוחת ערב של הקיבוץ. יובל שאל מה יש לאכול והראיתי לו את הדוכנים השונים: כאן היו נקניקיות, שם פיצות וכו'. אז יובל שאל אותי אם יש "מקושקשת". בהמשך המשחק פגשנו את דורון ג'מצי, (אחד השחקנים האגדיים בתולדות המועדון ובנבחרת ישראל, כיכב בשנות ה-80-90, נ.י). הצעתי ליובל שנצטלם איתו ויובל החוצפן שאל, מי זה? קם דור שלא ידע...

משחק משמעותי בכל ההיסטוריה המכביסטית?

נס ז'לגיריס! חד משמעית.

שחקן אהוב בכל הזמנים, ולמה?

איזו שאלה הבאת לי! אם הייתי צריך לירות מהר, הייתי אומר רנדי וויט, אבל כשאני חושב על זה אני אומר דיוויד בלו. היה לו הכל, שלשות, הגנה והיה אפשר לסמוך עליו.

מה הדבר הכי קיצוני שעשית או שתעשה בתור מכביסט שרוף?

משחק מול הפועל ירושלים. נכנסתי ליציע שלהם וזה נגמר בכמה יריקות, לפני 25 שנה, בשיא היריבות בין הקבוצות.

כמה חולצות של מכבי יש לך בארון?

עכשיו 3. פעם היו יותר.

תם ולא נשלם, אפשר לטעון באופן

מוצדק, שמדובר בכתבה לחובבי

הז'אנר בלבד, אבל עבדכם הנאמן

גם נמנה על חובבי הז'אנר, אז אני לא האיש

הנכון להעלות בפניו טענות.

יאללה מכבי!

**"וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחוֹמֹתַי יָד וְשֵׁם, טוֹב מִבָּנִים
וּמִבָּנוֹת, שֵׁם עוֹלָם אֶתֵּן לוֹ אֲשֶׁר לֹא יִכָּרֵת" (ישעיהו נ"ו, ה')**

אירועי יום הקדיש הכללי

יום שלישי, י' בטבת, 14/12/21
טקס ליד האנדרטה בבית העלמין בשעה 16.15

מוזמנים לערב מרגש

"כאור השול" הצנן"

סיפורה האישי של לאה גרוס, שזור ורקום בשירים ולחנים.
מסופר על ידי

נאיה (דלוס) אבירם

בשעה 20.30 באולם האירועים.
נודה להשתתפותכם ובבואכם

חידוש מנוי לעיתונים לשנת 2022

משפחות המעוניינות לחדש את המנוי לעיתונים: **מקור ראשון** ו**ידיעות אחרונות** לשנת 2022, יפנו לרחל אניקסטר בטלפון 8624 או במייל: rga@kv-yavne.co.il, עד ל-ח' בטבת תשפ"ב, ה-12/12/21. לאחר תאריך זה, החידוש יהיה בצורה עצמאית. **לא יהיה חידוש אוטומטי של המנוי.**

מקור ראשון - עלות חודשית של 112.50 ₪.

ידיעות אחרונות - מנוי יומי 99.00 ₪.

ידיעות סופ"ש – 59.00 ₪.

המנוי הוא למשך שנה שלמה, לא ניתן להפסיקו באמצע השנה.

נטע עמיר

"גיבורות רפואה"

בשבוע שעבר יצאה ד"ר מיטל למסע מיוחד בישראל, מסע מטעם ארגון

Momentum שנקרא "HEALTHCAREHEROES".

הרעיון שעומד מאחורי המסע הוא שכדי להעצים את הזיקה של הדור הצעיר בארה"ב ליהדות ולישראל, לא מספיקות תוכניות כמו "תגלית", שלאחריה הצעירים חוזרים ונרשמים לקולג', והחוויה נשכחת, אלא חשוב להעצים את הבית דרך האמהות.

אדם נדיב החליט לקחת את הרעיון צעד אחד הלאה, ומימן מסע של נשות רפואה אמריקאיות, שהיו קשורות לקורונה בדרך כלשהי, (מרפאות בעיסוק, רוקחות, פיזיותרפיסטיות או רופאות) ולצרף אליהן 10 נשים ישראליות מהתחום, ביניהן ד"ר מיטל. מטרת העל היא חיזוק הזהות היהודית של הנשים, והמטרה שלנו - להראות להם ישראל פשוטה ונורמלית, ולייצר חוויות חיוביות.

מעבר לזה היו מטרות של חיבור לערכי היהדות בעבודה יומיומית - חסד וצדקה, הכרת הטוב, משפחתיות, כף זכות, והעצמת אישיות נשית עם יצירת חזון אישי. וכמובן, מסע של פינוק ושל עיבוד חוויות עוצמתיות מהשנתיים האחרונות.

ד"ר מיטל מספרת: "ערכנו טיולים מאוד מושקעים עם הדרכה מצוינת עד כדי כך

שלפעמים שמעתי היסטוריה חדשה. אל המסע התלוותה קאוצ'רית מעולה. נפגשנו עם דמויות ישראליות פורצות דרך, כשהמסר הוא שמימוש חזון מתחיל באדם הבודד. נכון.

עסקנו בנושא הנרטיב היהודי בכלל, ובפרט בחינוך ילדים. חשוב להציב נרטיב חיובי, של הגשמה. להראות שאנחנו אומה חזקה עם מפעלים יצרניים והישגים במדע ורפואה, ולשנות את השיח שעובר דרך אסונות וטרור.

המסע היה מוקפד מאוד בזמנים. כשירד גשם שוטף, קנו לנו פונצ'ואים והתוכנית המשיכה ללא שינוי.

למסע הזה חיפשו נשים ששולטות באנגלית, שהיתה להן חוויית קורונה ושיוודעות להיפתח, לא ציניות ועם עיניים מכילות, כדי לתקשר טוב מול הרגשות הספונטניות של הנשים האמריקאיות. הן יכולות להיות רופאות טיפול נמרץ, שמתמודדות בחיי המעשה עם מקרים קשים ומצד שני, להתלהב עד דמעות למראה ילד בכותל.

לנו, הישראליות, לא היתה היכרות מוקדמת, מלבד מפגש הכנה. היינו חמש נשים דתיות וחמש חילוניות, ונוצר קשר פורה עם נשים שעושות אותו דבר ומכירות אותה מציאות".

כשפנינו לד"ר מיטל לשמוע ממנה על המסע, תהינו אם לערבב שמחה בשמחה. שהרי השבת המשפחה חוגגת בר מצוה. אז ערבבנו קצת, וזכינו. שיהיה במזל טוב, והמון תודה!

הנהלת בית הספר העל יסודי

מוציאה לצוות החינוכי גליון
שמשקף את כלל העשייה

החינוכית הרבה. אנו מביאים קטע מתוך
גיליון "וישב", בו מתייחס יאיר לסלוי
לקריאות בסגנון נמוך שנשמעו משורות
האוהדים, במשחק כדורסל:

"השבוע נפתחה עונת משחקי הבית של
קבוצת הכדורסל. בקבוצת הכדורסל
משחקים כ-20 תלמידים מכיתות י"א-י"ב.
הם מתאמנים ומשחקים שלוש פעמים
בשבוע, בשעות הערב. הכנות הקהל למשחק
הפתיחה החלו לפני כמה שבועות, במכירת
חולצות והכנת שלטי עידוד ודגלים. פעילות
הקבוצה, שחקנים ואוהדים, מקדמת ערכים
ועידים חינוכיים של - מצוינות, מנהיגות,
משמעת עצמית, מחזקת את תחושת
השייכות ומעלה את ערך העצמי.

לפני פתיחת העונה, הנהלת בית הספר נפגשה
עם מובילי האוהדים והשחקנים לתאם
ציפיות, כדי לצמצם את הפער שבין העידוד
וההתנהגות הנהוגה במגרשי הספורט בארץ,
לבין תפיסתנו שפעילות הקבוצה שלנו היא
אירוע חינוכי, שמקדם ערכים חשובים.
סיכמנו את פרטי הפרטים שאנו מצפים
מהתנהגות התלמידים במהלך המשחק.

למשחק הגיעו צופים מכל הכיתות -- ז'י"ב,
בנים ובנות, כולל הורים רבים. במשחק עצמו
השחקנים השקיעו ושיחקו בכשרון, תוך
הפגנת רוח ספורטיבית יפה מאוד. רוב רובו

של הזמן האוהדים (היו כ-200) שרו ועודדו
בצורה מכובדת וחיובית.

במהלך הערב היו כמה שירים שכללו קללות
ומילים פוגעניים. מיד כשהחלה השירה,
אנשי הצוות שהיו באולם עצרו אותה.

למרות שהיה זה רק חלק קטן מכל המכלול,
השירה הפוגענית כלפי אורחינו חיבלה
באווירה, גרמה לכולנו בושה גדולה והעמידה
בפנינו אתגר חינוכי עם התלמידים.

הזירה החינוכית שמתנהלת באולם הספורט
במהלך משחק מותח, היא זירה מורכבת,
רוויית מתח וסערות נפש, וקשה מאוד
לשלוט ולכוון אותה ערכית וחינוכית,
כרצוננו. יש שיאמרו, אם המצב כל כך מורכב
ואין שליטה על התוצאות, עדיף לא להיכנס
לזירה הזו, לנתק בין בית הספר לתחרויות
ספורט, כיוון שחינוכית - הנזק רב על
התועלת, בסיטואציה כזו.

אני חושב שהעיסוק החינוכי שלנו סביב
הספורט תורם באופן חיובי לתלמידים רבים,
שבית הספר בכליו המצומצמים לא יכול
לקדם. ההתמודדות החינוכית בזירת העידוד
וההתנהגות בתחרויות ספורט, מספקת
הזדמנות פז לחומר חינוכי רב, לעבודה על
התנהגות וסולם ערכים דתיים.

חשוב שכל אנשי הצוות יהיו שותפים למרכיב
כה חשוב בעולמם של התלמידים. נוכחות
במשחקים ושיחות בכיתות, כולל הבעת
עמדה אישית בנושא, יעזרו מאוד להבנת הלך
הרוח והמסרים שאנו שואפים לקדם."

מכינת צהלי – זוכת פרס בגין לשנת תשע"ב / נעמה סולטניק

התורניות, וקמפיינים מאורגנים נגד שירות צבאי לנשים, שנועדו להשחיר את פניהן של החיילות הדתיות. הגיוס לצבא בגרעינים, שמובילות המדרשות, נותר איכשהו מתחת לרדאר שלהם. כשצהלי נוסדה – היא הביאה בשורה של גיוס נשים לצבא לכתחילה, ולכל מקום בצבא. עם הזמן, המהפכה השקטה של צהלי הכתה גלים. יותר ויותר צעירות דתיות מבינות שיש להן בחירה, והיא בחירה טובה וראויה! אפשר לשרת בצבא ולקדש שם שמיים. הצבא מצידו, מבין את הפוטנציאל האדיר של החיילות הדתיות, המגיעות אליו מלאות מוטיבציה, כשרון, חכמה וערכים ועושה רבות כדי להתאים את עצמו לשירות המשותף.

הספר **"שלום בחילך"** של הרב אלי רייף המלמד בצהלי, הוא ספר ההלכה הראשון (והיחיד), העונה על הצרכים של החיילות הדתיות, והוא נכתב בזכות שאלות שהפנו אליו הבוגרות שלנו בעת שירותן הצבאי. כיום הספר נלמד לאורך השנה במכינה. להיות "חיילתורנית" זו משימה מורכבת, אבל בשנת המכינה – אנחנו משתדלות לתת לחניכות שלנו את הכלים להתמודד עם הקשיים, בכל התחומים, ואנחנו עוקבות אחריהן בהשתאות בשירות הצבאי שלהן ומלאות גאווה.

לפני כשבועיים השתתפתי במעגל שיח של ראשי מכינות. הנושא שעלה לדיון היה "השילוב הראוי", ואני נאנחתי בקול רם – האם לא מיצינו? הנה ראש מכינה תורנית א' מתחיל לדבר על דרישת השיויון שמוחקת

השבוע זכתה **מכינת צהלי** בפרס בגין לשנת תשפ"ב. יחד אתנו, זכו באותות הוקרה שתי נשים מרשימות ביותר – **עו"ד ניצנה דרשן לייטנר**, שייסדה בשנת 2002 את ארגון **"שורת הדין"** הלוחם בהצלחה בבתי משפט בגופי טרור ומשמש קול למאות נפגעי טרור ובני משפחותיהם, והרבנית **רחל הבר**, שהקימה יחד עם בעלה הרב **ישעיהו הבר ז"ל** את ארגון **"מתנת חיים"**, המעודד אנשים לתרום כליה, ושבזכותו מעל 1040 אנשים הצילו חיים עד היום – תופעה שאין לה אח ורע בעולם. הטקס שנערך במרכז מורשת בגין היה מרגש מאוד – לא רק בגלל הזכייה של צהלי, אלא בזכות נשים מעוררות השראה אלה.

הפרס ניתן לצהלי על "עידוד שירות צבא משמעותי תוך העצמה נשית המשלבת בין חיי הקודש וערכים לאומיים"

חשוב לי לשתף את הציבור בהישג כי הוא קודם כל של **תנועת הקיבוץ הדתי**, שהיה לה את החזון להקים את המכינה לפני 16 שנה באמצעות **מרכז יעקב הרצוג**, וגם לא מעט יבנאים מעורבים בסיפור של צהלי, ובראשם **ד"ר נח חיות**, שהיה המנכ"ל של מרכז יעקב הרצוג והרב **אילעאי עופרן** שלימד במכינה שנים רבות.

כשצהלי נוסדה, זו היתה מהפכה של ממש. ההקמה לוותה בקשיים גדולים וצהלי זכתה להתנגדות רבה מצד חלקים גדולים של הממסד הדתי-לאומי. לאורך השנים אנו חוות מעת לעת התבטאויות קשות של רבנים, לצערי גם מעולם המכינות

את הזהויות המגדריות, וראש מכינה תורנית ב' אומר שצה"ל צריך לנצח ולא לקדם אג'נדות חברתיות. אבל אז, להפתעתי, שני ראשי מכינה תורנית (המתנגדת לשירות נשים בצבא) המשרתים בתפקידים בכירים במילואים, סיפרו בכנות שחזרו לא מזמן ממילואים בגדודים שכיום חיילות משרתות בהן לצד חיילים, ונאלצו להודות לעצמם ובפנינו, שפעמים רבות החיילות עולות על

החיילים בביצועים שלהן! לא כל תפקיד דורש כח פיסי. רבים מהתפקידים דורשים שכל, חוש ארגון ותכנון, סבלנות, יחסי אנוש – והמציאות מוכיחה שהחיילות פשוט עושות עבודה מעולה. הם היו במבוכה מהמציאות הזו שמאתגרת את תפיסת עולמם, אבל אני שמעתי את גלגלי המהפכה.

יותר מהפרס המכובד לו זכינו, ההכרה ההולכת ומתבהרת באמיתות וצדקת הדרך שלנו – היא ההישג האמיתי.

חידון לחם האורים והאורות:

לכל אור יש שם – מיצאו את השמות (פתרונות בסוף הגיליון. אל תציצו)

1. אבא שלה דב	6. אחותנו
2. בדקל, אחרי האופק	7. אחות לכהונה
3. סבתא שלה ואמא שלה צחקו על דוד המלך	8. בגינה המוארת פורחים
4. מדליק את האור לתלמידים	9. שושנה והדס. (שני שמות)
5. האור שלה כרוך היטב	9. שלום ורעות ומה שביניהם

משולחנה של ועדת צדקה ומעורבות / עינת לוי

זכינו לקבל על עצמנו את ועדת הצדקה והמעורבות עם תחילתה של שנת השמיטה.

בשנה זו אנחנו מבקשים להרחיב את המבט, ולהגדיל את מעגלי התרומה והנתינה בתוך הקבוצה ומחוצה לה. **"אִישׁ, כְּמִתְנֵת יָדוֹ, כְּבִרְכַּת ה' אֱלֹהֶיךָ, אֲשֶׁר נָתַן-לְךָ" (דברים טז, יז).**

ברוח זו, ובהתאם לשינוי בתקנון, אנחנו דנים בימים אלו על איזונים חדשים בכל הנוגע למימוש כספי הצדקה (עזרה סוציאלית - דרך לשכות הרווחה, תרומה לעמותות וכו'), ובמקביל - מחפשים אפיקים חדשים להתנדבות, בהם יבואו לידי ביטוי הערך המוסף שלנו, כקיבוץ, וההון האנושי המגוון הקיים בתוכנו.

ועדת צדקה ומעורבות רואה עצמה כמנגנון תומך בחברים המבקשים לעשות ולהרבות טוב, ומזמינה את הציבור לפנות אליה בכל רעיון / צורך / מחשבה שיכולה להסתייע על ידה.

בהקשר הזה - שתי הודעות חשובות:

1. סוף השנה הקלנדרית מגיע, ואיתו סגירת התקציב. אנחנו מבקשים להזכיר לחברים שטרם מימשו את תלושי הצדקה ורוצים לעשות זאת - **להעביר את**

התלושים למרים וכמן עד סוף השבוע, כדי להקל על מלאכת הנהלת החשבונות.

תלושים שלא ימומשו ע"י החברים - ישמשו את ועדת הצדקה לתרומות, ע"פ שיקול דעתה.

2. המתנדבים בע"מ.

לאחרונה קיבלה הוועדה לא מעט פניות בקשה, לחיבור בין מתנדבים פוטנציאליים לצרכים שונים (עזרה למבוגרים, העמסת סחורה, עבודה עם ילדים ועוד ועוד).

על מנת לעשות את החיבור קל יותר, ניעזר **בקבוצת וואטסאפ ייעודית** - בה נעלה בקשות לסיוע. הקבוצה מיועדת **לכלל הציבור** - מבוגרים, נוער וצעירים, הרוצים לנצל חלק מזמנם הפנוי להתנדבות. הקבוצה תהיה שקטה. בקשות למתנדבים יעלו רק ע"י המנהלים. קישור להצטרפות לקבוצה יופץ בימים הקרובים.

זה המקום לומר תודה רבה **לעדנה תדהר** ולוועדת הצדקה היוצאת, על חפיפה מפורטת ומדוייקת ועל ברכת הדרך. חודש מבורך, עינת לוי, בשם ועדת צדקה ומעורבות

חבר ושותף לדרך / זאב ספראי

דברים לזכרו של נחום ברוכי ז"ל

לאחר מכן, כיהן נחום כמזכ"ל הקיבוץ הדתי ובתקופת חייו האחרונה התמסר למחקר, והוציא עוד מספר ספרים. את הדוקטורט שלו הוציא כספר בשם "נקום ובנינו", וכן גם בספר "חיים של שליחות" - ביוגרפיה על אביו, שהיא בעצם גם ביוגרפיה שלו ושל המשפחה, אך גם של כל הדור המייסד של תורת תורה ועבודה, בקיבוץ ומחוצה לו. בספר נוסף "הבנאי / מנחם ערמון, האיש שבנה את בארות יצחק ארבע פעמים", כתב על אביהן של אשתו, חנה, ושל חברתנו, חוה לג. פגשתי אותו לפני כ-30 שנה.

שמעתי עליו כבר כשהיה מרכז משק, והיכרתי אותו כמובן כפעיל בקיבוץ הדתי. הוא הגיע אליי לייעוץ באוניברסיטה במשאלה להתחיל ללמוד באוניברסיטה. ככל בוגרי בית הספר של הקיבוץ הדתי בשעתו, הוא לא עשה בחינות בגרות, כי "חלוצים אמיתיים לא צריכים לעשות תעודות לשם כבוד". הוא היה נבון כולו, האם יוכל בכלל להתקבל ללימודים? האם הוא יהיה מסוגל ללמוד? המלצתי מאוד לקבל אותו ללימודים, והסברתי לממסד האוניברסיטאי שמי שהיה מרכז משק ומג"ד, מסוגל בוודאי לסיים תואר באוניברסיטה. כמובן שהוא התגלה לכל כתלמיד מעולה ומצלח.

ביום ראשון ליווינו לבית עולמו חבר יקר, שהספיק לעשות תפקידים במכלול תחומים בצבא, בקיבוץ ובתנועת הקיבוץ הדתי.

נחום היה חבר גרעין שהגיע לבארות יצחק, ממשפחת ברוכי, הידועה בקשריה עם הקיבוץ הדתי. הוא הספיק להיות מרכז הגד"ש, מרכז משק, מג"ד במילואים. אחר כך עבר ללמוד, ולמד לתואר ראשון ושני במחלקה ללימודי ארץ ישראל, ואף כתב דוקטורט. את הדוקטורט הוא כתב על הקיבוץ הדתי, ובפעילותו המחקרית הוא חילץ את הסיפור של בארות יצחק מתדמיתו הגרועה, וחשף את הגבורה של הקיבוץ. הוא תיאר את הקיבוץ הדתי בשנות המשבר הגדולות שלו, אחרי מלחמת השחרור, בה איבד למעשה כמעט חצי מכוחו הדמוגרפי והיישובי.

הדוקטורט שלו מצטיין בהבנה של תהליכי העומק של הקיבוץ הדתי בהיבטים היישוביים, האישיים שלו, וברכיב האידאולוגי העמוק שנחום הזדהה איתו במאה אחוז. הוא המציא את עצמו מחדש כמורה, וייסד את המגמה ללימודי ארץ ישראל בבית הספר שלנו, ואחר כך היה מנהל בית הספר. בתפקיד הזה הוא כמובן הסתובב ביבנה רבות, והיה כאן אורח רצוי ומקובל מאוד.

פגשתי אותו אחר כך בצורה אינטנסיבית, כמנחה שלו לעבודת הדוקטורט, בתחום שלא התמצאתי בו בכלל - תולדות הקיבוץ הדתי. כחבר קיבוץ דתי, היכרתי כמובן את הנושא באופן כללי, והיכרתי את הנפשות הפועלות, רובן כבר כאנשים זקנים. אבל לא היכרתי את כל פרטי הפרטים, והוא פתח בפניי עולמות. אני זוכר שהוא עבד בארכיון ללא הרף, בעזרתה כמובן של מנהלת הארכיון של אז, דינה, והוא הגיע לעבודה מרשימה ביותר שחשפה את המשבר הקשה שחווה הקיבוץ הדתי אחרי מלחמת השחרור, משבר שלמרבית הפלא, מנהיגי הקיבוץ הדתי של אז כמעט לא קלטו אותו, לא הכירו בו ולא הבינו את משמעותו העמוקה להתפתחות הקיבוץ הדתי. ממנו למדתי על קיבוצים שהוקמו

והתפרקו כמו מכורה, ועל גרעינים שהועברו מפה לשם כדי לסתום פרוצות בחומת הקיבוץ הדתי, על משבר המנהיגות ועל הניסיון לבנות מחדש את ניר עציון, כמשכן לאלמנות לוחמי הגוש, ועל ה"כשלוך הצורב", מבחינת הקיבוץ הדתי, כשניר עציון הפכה מקיבוץ למושב שיתופי. על כל אלה למדתי דרכו. נחום היה כותב מוכשר ביותר ותרומתו לחקר הקיבוץ הדתי לא תסולא בפז. התמקדתי בתרומה הזאת ולא בתרומות בתחומים אחרים, כתרומתו לבארות יצחק, לתנועת הקיבוץ הדתי ולבית הספר, שאינני מכיר את פרטיהן. הוא השיג כל כך הרבה, ומעולם לא שמעתי אותו מתפאר בהישגים שלו. יהי זכרו של חבר מקסים ומרשים, מנהיג מלידה, **ברוך**.

נר זיכרון חודש טבת

יעקב ויצמן	ב' בטבת תשמ"א	עזריאל נתן זמוש	י"ד בטבת תשנ"ב
ישעיהו כהן	ג' בטבת תשס"ה	עליזה איתן	י"ד בטבת תשע"א
אליעזר גור אריה	ד' בטבת תש"ן	גדליה קוגלמן	ט"ו בטבת תשנ"ג
חיים מנחם אייזנר	ו' בטבת תשמ"ד	ראובן קרמר	ט"ז בטבת תשנ"ח
זאב בן אהרון	ח' בטבת תשס"א	גדליה דיטור	כ' בטבת תשע"ה
שמעון דגני	ח' בטבת תש"ע	ישראל שמיר	י"ט בטבת תשמ"א
אילזה ברטוב	י"ב בטבת תשנ"ט	יוסף מרדכי טסלר	כ"ב בטבת תשס"ה
רוחמה חיות	י"ג בטבת תשנ"ב	רחל הישראלי	כ"ב בטבת תשע"ה
חנה כהן	י"ג בטבת תשס"ח	יעקב גדיש	כ"ז בטבת תשס"ה
יהודית ארליך	י"ג בטבת תשע"ט		

משולחנה של קהילה / שמשון גוטליב

קבלת חברים חדשים

ביום שישי שעבר נסגרה הקלפי ונספרו הקולות. בסיום ספירת הקולות התבשרנו שהצטרפו לקיבוץ עוד שלוש משפחות שהתקבלו לחברות. ברכות למשפחות **טליה ואבי גולדנברג**, **תמר וכפיר דגני ורני וניר יעקבי**. אתם מצטרפים למשפחה גדולה שמקבלת אתכם כשותפים המושכים את העגלה ומסמנת אתכם כממשיכי דרך. ולמי ששואל, בכך מגיע מספר חברי יבנה ל-320 חברים.

במוצאי שבת באספה נבחרה הנהלה חדשה לקרן המילואים ונבחרו שלוש ועדות. ועדת הגיל השלישי, ועדת מורשת וועדת שירותים. אנחנו מברכים את הנהלת קרן המילואים החדשה ואת הוועדות הנכנסות ומוודים ליוצאות. ככל הוועדות גם הן ועדות שתרומתן יכולה ונכון שתהיה משמעותית, ובסופו של דבר הן שיוצרות קהילה פעילה ומעורבות.

הפרטת המזון

לפני שנתיים הוקם צוות, בראשות דפי ליבר, שעליו הוטל להכין הצעה להפרטת המזון. הצוות סיים את עבודתו והכין הצעה מסודרת. באספה שהתקיימה לפני כתשעה חודשים נמסר דו"ח, הוצגה תוכנית הפרטת המזון בקווים כלליים והתקיים דיון פתוח. לאחר עבודת הכנה נוספת אנחנו מתכוונים להביא לציבור החברים הצעה מפורטת להפרטת המזון. בימים אלה אנחנו מסיימים להכין את החוברת המפורטת של הפרטת המזון,

הכולל הסברים וירידה לפרטים הקטנים. החוברת תחולק לציבור לקראת ערבי ההסברה שאנחנו מתכוונים לקיים בסוף החודש. לפי התוכנית נקיים שלושה ערבי הסברה פתוחים (27-28-29 בדצמבר, כ"ג, כ"ד, כ"ה בכסלו) שמטרתם להבהיר את התמונה, ללמוד וללמד. בסיום ערבי ההסברה, כך אנחנו מקווים, נוכל להביא את הנושא לדיון והחלטה באספה.

הפרטת המזון היא מהלך מורכב, שינוי שעלול להיות מטלטל. אם נדע לעשות אותו נכון, עם כל הקושי נוכל לצאת לדרך שבסופו של דבר תהיה הרבה יותר קלה ממה שחשבנו לכתחילה. בנושא הזה אנחנו לא האוונגרד ואנחנו מאחרוני הקיבוצים השיתופיים שניגשים למהלך הזה, כך שעומד לצידנו ניסיונם של קיבוצים אחרים ויש לנו ממי ללמוד. אנחנו כהנהלת קהילה לקחנו על עצמנו להוביל ולקדם את נושא הפרטת המזון. אנחנו מקווים שהמהלך יצלח. והיה מי שהתלוצץ: "ירצו יאכלו לא ירצו לא יאכלו".

משתפים בהתלבטות – בדיקת תו ירוק

מעת לעת פונים אלינו ושואלים: "כיצד אנחנו יודעים שכל הסועדים בחדר האוכל הצפוני הם אכן בעלי תו ירוק בתוקף ולפי הכללים המחייבים?". ואנחנו משיבים שאנחנו נותנים אמון וסומכים שכל באי אולם חדר האוכל פועלים ע"פ ההנחיות ומצייתים לשלט בכניסה המציין שהכניסה היא רק לבעלי תו ירוק.

לעשות זאת ללא קבלת הסכמה ציבורית רחבה ולכן צעד כזה, אם ננקוט בו, יהיה מתוך הסכמה ציבורית. עזרו לנו לפזר את עננת ההתלבטות.

אנחנו שומעים את הקולות ומתלבטים בשאלה האם לדרוש מהסועדים להציג תו ירוק בכניסה לחדר האוכל באופן כזה או אחר. בכל מקרה חשבנו שלא יהיה נכון

תיקון דף המבשירים הניידים:

בחלק מדפי הפלאפון חלו מספר טעויות.

המספרים הנכונים:

מוטי איילה: 050-8997792

אסף טסלר: 050-6998851

ליאורה טסלר: 052-2438317

נעמי טסלר: 050-6998833

קורס עגינה למשאיות

יתקיים בשני תאריכים:

ביום שלישי, ב' בשבט (4.1)

וביום שלישי, ט' בשבט (11.1)

בין השעות 16:00-19:30 ב"במבי", באיזור התעשייה כנות.

הקורס מיועד לנהגי משאיות בפועל או לכאלה שרוצים להישאר פעילים.

תהיה הסעה מאורגנת.

בבקשה להירשם בהקדם אצל חני רגב.

מרפאה – פרשת מקץ

אחות חירום 050-6998317/ 4000 איחוד הצלה 1221 דו"אל mrkyavne@clalit.org.il

שעות קבלה ד"ר מיטל:

יום א' (5/12) - 12:00-9:00. יום ג' (7/12) - 13:00-10:00. יום ד' (8/12) - 15:45-16:30.

המרפאה תיפתח בשעות הערב רק ביום רביעי עד 18:00. ביתר הימים מ-07:00 עד 13:00 ומ-

14:00 עד 16:00, למעט הפסקה ביום שלישי בבוקר, בין 08:30 ל-10:00. ביום ו' - המרפאה

סגורה. בדיקות דם - בתיאום מראש.

נבקש במרכז מלף טוב את ד"ר דיטע ואספחתה לרצף בר האצוה של איתן.

בריאות טובה - 1307 הארפאה

קטע מתוך העמוד השבועי של הקיבוץ הדתי

דברי המזכ"לית, שרה עברון:

היכן אני מדליקה את נרות החנוכה השנה?

ימי החנוכה הם ההזדמנות להדליק את נרות החג לא רק בבית פנימה עם משפחה וחברים, אלא גם ואולי בעיקר, עם שותפים לדרך ועם מי שזקוקים לאור. השנה נזדמנו לידי שני מעמדים שונים עד מאד. האחד – כבר התרחש, והרגיש ביתי ומרגש מאוד – הדלקת הנרות בטקס **פרס בגין**, בו זכתה **מכינת צהלי**. הלב התרחב מגאווה. **הרבנית מיכל נגן** דיברה בטקס על שליחותה של צהלי, שיצרה מציאות מהפכנית ששינתה את פני החברה הישראלית, מציאות בה נשים דתיות צעירות שותפות בנשיאת הנטל, כתף אל כתף, לכתחילה, בצה"ל ובחברה, שותפות בבניית החברה הישראלית. צהלי נמצאת לא רק בעין צורים ובמשואות יצחק. צהלי נמצאת בכל מקום בו משרתות ונמצאות בוגרותיה. באולם מלא מפה לפה (עם מסיכות ותווים ירוקים כמובן!) ישבו נשות הצוות החינוכי של צהלי היום: **נעמה סולטניק, תפארת לרנר, זיוית ברלינר, שני לבבי, עדי בלוט**, ומדריכות ונציגות חניכות, ואיתם מייסדיה מיום הקמתה, **גילי זיוון ונח חיות**. -----

ההזמנה השניה – הדלקת הנרות בכותל המשפחות עם התנועה הרפורמית – היא אתגר שאני לוקחת בשתי ידיים, מתוך הבנה שהתחדדה לי עוד יותר במסעי ליהדות צפון אמריקה, ובזכות המפגש הבלתי אמצעי עם אותם יהודים המקיימים חיים דתיים פעילים, אך עושים זאת בפרשנות שונה עד מאד. אני עושה זאת עבור רוב הציבור היהודי הדתי בארצות הברית, שהוא רפורמי או קונסרבטיבי, ולא אורתודוקסי, כפעולת תמיכה ושותפות במאמץ, מול האתגר העצום של התבוללות והיטמעות הדור הבא, הדור הצעיר. גם אני, כמו חברי לתנועת הקיבוץ הדתי, אינני מסכימה עקרונית עם פרשנותם ליהדות, אך רואה לנכון להתייבב לצידם של אחים ואחיות לגורל העם היהודי, המפרשים את היהדות באופן שונה, ורוצים להישאר קשורים, מחוברים, עם בסיס יהודי משותף. אני רואה בזה אתגר חשוב עד מאד ולוקחת בחשבון שיהיו שיראו בזה צעד שגוי, אך סומכת על האחוה התנועתית שיש בה כח להכיל מחלוקות בחברות ובשיח. כמו החנוכיה שיש לה בסיס אחד, ושמונה נרות שונים, שכל אחד ממנו מאיר קצת אחרת, כך אני רואה את ההדלקה הזו, שהיא חיבוק של יהודי ליהודי, ובעיקר לעולם היהודי מעבר לים.

על גבול האור / לאה גולדברג

פה צפרים כבדות יורדות לנוח
על אילנות כהים כנטות היום,
ובשדות קצורים תועה הרוח
על שכל הרקיע האדם.

מעברי גם משב אור מלוח
וסהר מצטיר על פני מרום,
הבהוב לבן, זהיר ולא בטוח
כלו הסוס בין לילה לבין יום.

זו שעת תמונה בה נעמד אלקמים
על גבול האור -
לאן יפנה לבנו?
האם נחזר, אחי,
הנעבר?

כל החידות שחדו הימים
שחקים כאלה מחדש יעירו,
את חלומם נגידו התמימים
והפקחים את פתרוןם יסתירו.

ושוב יטבל לבנו בדמים
וחרטות של שוא שומרות כל צעד,
ושוב אתה שואל שלא מדעת
כל החידות שחדו הימים.

אחי, אחי, איך נעמד אלקמים
על גבול האור -
אי דרך לפנינו?
האם נחזר, אחי,
הנעבר?

על השירים : יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com
המערכת : דינה ספראי, טליה גולדנברג, תמר דגני, ניר יעקבי ושרית פישביין.